

TÜZTEMETÉS

Kimérten eldoboltak a rajok.
 Csak az itthagytott úttörődalok
 hajlongtak körbe még tovább.
 Töprengve rágta önmagát
 a tűz. De hát a jegy kevés,
 álmos lesz holnap aki nem alhat,
 tán fel vannak adva mind a forradalmak?
 Az igazgatói rendeletben is
 fél tízig volt a lelkesedés.

Nyársat vágtunk. Izzadt a szalonna.
 Locsogtak a telt üvegek.
 Foszlott az idő, mint az ökörnyál,
 mint a fénylő nadrágülepek,
 arcok, hangulatok, elvi viták,
 kikönyökölt ujjak és egzisztenciák.
 A tüzet lestük, hogy elalszik egyszer.
 (Már megjártuk régi tüzekkel.)

Régi lobogás gyulladt réten,
 Együtt fájtunk az ásónyéllal.
 Almunk zuhogó földdé verve
 mértük a hitet köbméterre.
 Bugyogó nevetést kislány hozta,
 rongyos tenyerünk megfoltozta;
 Régi szerelem mit mentettél?
 Len virága voltál, gylccsá lettél.

Sej dana... dunna ugrik a táncba,
 Minek is aludna, vizket a ránca,
 pihe-puha táncba bele sose unna.
 Így szed ránca végül a dunna.
 Dunna, a dunna — óvjad az irhád!
 Keveset álmodj, horkolj inkább!
 Sej igazítsad jól a sorsod!
 Nem kapsz eleget? Vénülj gyorsan!
 A talpak, a talpak, a tátott talpak
 Füstté fulladt tüzeket falnak...
 Talpak, a talpak raknak rendet:
 van-e tűz, van-e tűz, van-e még... benned?
 Taposd sebesen, aztán iszkolj!
 Hallod? Odahaza bömböl a disznód.

Hazafelé menet tűztemetésről
 kínálgatta hűvös felhőktől késő
 csillagait a szeptemberi nyár.
 (A fűben, úgy láttam, haláláig óvta
 törékeny fényét egy jánosbogár.)